

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 5-A DUPĂ PAȘTI

(a Samaritencei)

SF. ȘI DREPTUL IOV,
MULT RABDATORUL;

SF. MC. VARVAR

Ne aflăm în răstimpul acestor zile pline de Lumina și Slava lui Hristos cel Înviat și-n acest context au așezat Sf. Părinți în Duminica a 5-a după Paști, Evanghelia întâlnirii Mântuitorului Hristos cu femeia samarineancă, de la Ioan, cap 4, în care ni se descoperă multe învățături folositoare.

Astfel din cuprinsul evangheliei învățăm că Dumnezeu pe cei cu adevărat credincioși și vrednici a moșteni Împărăția Sa îi va alege nu doar dintre iudei ci din toate neamurile care vor primi pe Hristos și se vor închina Tatălui în Duh și Adevăr în Biserica Sa, de la o margine la alta a lumii.

Aflăm din relatarea evanghelică faptul că, trecând prin Samaria, provincie situată între Galileea și Iudeea, contrar obiceiului iudeilor care ocoleau această regiune pentru că nu se înțelegeau iudeii cu samarinenii, Mântuitorul Hristos poposește lângă cetatea Sihar (vechiul Sichem) la fântâna lui Iacob, dăruită de patriarhul biblic lui Iosif și urmașilor lui (Fac. Cap.48) din apa căreia a băut însuși el, Iacob, și turmele lui.

Trimițându-i pe ucenici în cetate să cumpere de mâncare, Hristos Domnul S-a așezat lângă această fântână în miezul zilei, fiind obosit de drum. O femeie samarineancă vine din cetate ca să scoată apă pentru trebuințele casei ei. Mântuitorul, fiind și el însetat, dar cunoscând ca un Dumnezeu viața și sufletul acestei femei, însetată și ea dar de o altă apă, cea de mântuire, intră în dialog cu ea și treptat Se descoperă acesteia că El este cu adevărat Mesia Hristos, Cel care îi poate da o altă apă, apa cea vie, care se face pentru cel care o primește „izvor curgător spre viața cea veșnică”. Întâi îi cere acestei femei zicându-i: „Dă-mi să beau”. Nedumerită, samarineanca îi răspunde: „Cum Tu, iudeu, ceri de la mine apă de băut?”, iar Domnul îi răspunde: „Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel care cere de la tine, tu ai fi cerut ca El să-ți

DIALOG ÎNALT LA FÂNTÂNA LUI IACOB

dea și ți-ar fi dat apă vie”, cuvinte prin care Hristos ridică nivelul dialogului pornit de la apa cea firească la înțelesul superior duhovnicesc al apei vie pe care El o va da prin harul Duhului Sfânt tuturor celor care cred în El. Mai mult, Domnul spune că din această apă pe care El o va da, „dacă o bea cineva nu va mai înseta niciodată”. Mirată de acest răspuns, samarineanca îi zice: „Nu cumva Tu ești mai mare decât Iacob care ne-a dat această fântână?”, auzind ea de apa cea vie și că cine va bea din ea nu va mai înseta niciodată, cu întreaga ei ființă îi cere lui Hristos: „Doamne, dă-mi din apa aceasta ca să nu mai însetez și nici să mai vin aici să scot.”

Văzându-i dorința ei de a primi apa cea vie, Mântuitorul îi vindecă viața pe care o trăise până acum, nu o ceartă și nici nu o umilește, ci cu mult tact pastoral îi descoperă taina vieții ei particulare, căci trăia în păcat. Apoi îi vorbește despre adevărata închinare pe care o cere Dumnezeu de la cei credincioși Lui, o închinare în Duh și Adevăr. Căci va veni vremea când cei credincioși nu se vor mai închina nici în Ierusalim și nici

pe muntele Garizim, ci în Biserica lui Dumnezeu din toată lumea, pentru că Hristos a adus mântuire tuturor.

Femeia a alergat îndată în cetate și a vestit locuitorilor că a găsit cu adevărat pe Mesia Hristos și toate câte i-a spus ei. La rugămintea samarinenilor care au venit să-L vadă pe Hristos la fântână și să se încredințeze de cele spuse de femeie, Mântuitorul a rămas în cetatea Sihar două zile și mulți samarineni au crezut în El și au mărturisit că: „El este Hristos Mântuitorul lumii”.

Tradiția bisericească ne spune că femeia samarineancă a devenit ucenica Mântuitorului primind după botez numele de Fotinia (cea luminată) și a murit ca muceniță mărturisind pe Hristos, fiind cinstită în Biserica Ortodoxă pe data de 26 februarie. Biserica lui Hristos în lucrarea ei de mântuire exprimă peste timp cu fiecare generație de oameni taina fântânii lui Iacob, unde Hristos cu găleata înțelepciunii Sale scoate apa cea vie care ne duce în Împărăția Sa cea cerească. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

BISERICA TINERILOR

Sfântul Ioan Gură de Aur spunea:
 „Să nu stai departe de Biserică, pentru că
 nimeni nu este mai puternic decât aceasta.
 Nădejdea, mântuirea și scăparea ta
 sunt Biserica. Aceasta este mai înaltă
 decât cerurile și mai lată decât pământul.
 Niciodată nu îmbătrânește, ci întotdeauna
 se află în plină glorie.”

Pornind de la îndemnul Sfântului Ioan Gură de Aur, ne întrebăm: stau tinerii departe de Biserică? Există o Biserică a tinerilor și o Biserică a adulților? Există o diferență între a fi adult credincios sau tânăr credincios și a merge la Biserică?

În încercarea de a răspunde la aceste întrebări, ne oprim pentru un moment și ne imaginăm o Biserică unde sunt prezenți bătrâni, adulți și tineri-copii. Prezența lor reprezintă întregul ciclu al vieții: trecutul, prezentul și viitorul.

Această imagine ne face să reflectăm asupra altor întrebări precum: poate exista ciclul vieții fără o parte din el? Poate exista viitorul fără trecut? Poate funcționa viața fără prezent? Continuă viața fără viitor? Răspunsurile sunt categoric nu. Astfel, Biserica este precum viața, Biserica are nevoie de toți oamenii, indiferent de vârstă, însă are nevoie de viitor, iar viitorul este reprezentat de tineri.

Relația tinerilor de astăzi cu Biserica tinde să fie delicată din cauza atâtor tentații și evenimente din societatea contemporană, astfel tot mai mulți tineri se îndepărtează de Biserică. Tinerii întârzie să creadă în puterea lui Dumnezeu, poate fiind prea ocupați cu era tehnologică pe care o trăiesc sau prea prinși de o continuă căutarea a unui scop în viață.

Cu toate acestea, Biserica Ortodoxă are grijă să încurajeze prezența tinerilor în viața duhovnicească prin intermediul numeroaselor activități în vederea promovării credinței creștine și a valorilor creștin-ortodoxe. La nivel național, există asociații care au drept obiectiv încurajarea prezenței tinerilor în viața creștină, iar la nivel internațional există o organizație pentru tinerii români din diaspora, tineri uneori confuzi în privința propriei identități, organizația având același scop și anume promovarea valorilor creștine și a culturii românești.

Un eveniment foarte important pe care îl organizează anual Biserica Ortodoxă Română este Întâlnirea internațională a tinerilor ortodocși, întâlnire ce reunește tineri din România și din alte țări creștin-ortodoxe. Acest eveniment are scopul de a crea o comuniune între tinerii din alte țări și de a se promova valorile creștine.

Așadar, Biserica le oferă tinerilor un model creștin, mângâiere, ascultare, susținere, dragoste, dar și o puternică educație creștină, iar tinerii, la rândul lor, oferă Bisericii viitorul.

Există o Biserică a tinerilor și o Biserică a adulților? Există Dumnezeu și o Biserică.

Există o diferență între a fi adult credincios sau tânăr credincios și a merge la Biserică? Da, prezentul nu cunoaște viitorul, iar viitorul se formează pornind de la prezent. Dar credința învinge. ❖

Laura Trevisan

Să ținem aprinsă candela credinței

vei fi în puterea vârstei, ca și la bătrânețe, te vei bucura de bogăția dobândită fără osteneală în anii tinereții.

* În vremea încercărilor și a necazurilor, atunci când inima este înconjurată, împresurată de gândurile îndoielii, puținătății de suflet, nemulțumirii, cărtirii, trebuie să ne silim a repeta adesea, fără grabă, cu luare aminte, cuvintele „Slavă lui Dumnezeu!”.

Cel ce va crede într-o simplitate a inimii sfatul înfățișat aici, și îl va pune la încercare atunci când se va ivi nevoia, acela va vedea minunata putere a slavoslovirii lui Dumnezeu, acela se va bucura de aflarea unei noi cunoștințe atât de folositoare, se va bucura de aflarea unei arme atât de puternice și lesnicioase împotriva vrăjmașilor gândiți.

Singur răsunetul acestor cuvinte rostite atunci când năvălesc mulțime de gânduri ale întristării și trândăviei, singur răsunetul acestor cuvinte rostite cu silire de sine, parcă numai cu gura și parcă în văzduh, este de-ajuns ca toate căpeteniile văzduhului să se cutremure și să se întoarcă, fugind.

* Nimic nu clatină întreaga înțelepciune atât de tare ca obiceiul purtării

îndrăznețe, slobode, care leapadă legile modestiei. Deprinde-te să fii cumpătat la mâncare: prin înfrânare îi vei da trupului sănătate și putere, iar minții o trezvie deosebită, care este atât de trebuincioasă în lucrarea mântuirii, fiind de mare folos și în îndeletnicirile pământești. Îmbuibarea nu este altceva decât un obicei rău, necugetat, saturarea nesăturată a poftei firești vătămate de reaua întrebuițare.

* Toate patimile se dezvoltă în om în urma cedării în fața lor; această cedare având loc din ce în ce mai des, înclinarea păcătoasă se preface în deprindere, iar deprinderea face patima stăpânitor silnic asupra omului. „Teme-te de obiceiurile rele mai mult decât de demoni”, a grăit Sfântul Isaac Sirul. Atunci când lucrează în tine dorința păcătoasă ori imboldul păcătos, trebuie să o refuzi. Data următoare va lucra mai slab, și în cele din urmă se va stinge cu totul; dar dacă o împlinești, de fiecare dată va lucra cu putere sporită, întrucât capătă tot mai multă stăpânire asupra voii, și în cele din urmă naște deprinderea. (Sfântul Ignatie Briancianinov - „Cuvinte către cei care vor să se mântuiască”, Editura Sophia, București, 2000) ❖

Tinere! Fii înțelept și prevăzător: încă din anii tinereții tale, să dobândești deosebită luare-aminte spre dobândirea obiceiurilor bune! Obiceiurile au o putere asemenea cu cea a însușirilor firești: cel ce urmează Domnului Iisus Hristos este dator să dobândească obiceiuri bune și să se ferească de obiceiurile rele.

Tinere! Fii înțelept și prevăzător: când

INDEPENDENȚA DE STAT - CAUZĂ NAȚIONALĂ, ETAPĂ A DESĂVÂRȘIRII STATULUI NAȚIONAL ROMÂN

Motto: „Suntem independenți, suntem o națiune de sine stătătoare; suntem o națiune liberă și independentă”

(Mihail Kogălniceanu-Declarația de independență din 9 Mai 1877 în Adunarea Deputaților)

Cucerirea Independenței naționale era o necesitate imperioasă, ea asigura dezvoltarea rapidă a țării, din punct de vedere economic și o afirmare a ei în politica internațională. Era principalul obiectiv al politicienilor ce făuriseră Unirea de la 1859 și a Domnitorului Carol I. Atingerea lui nu se putea face decât într-un context european favorabil, guvernul și domnul țării, Carol, așteptau ca acesta să apară și să-l exploateze.

În 1875 se redeschide „Problema orientală” când izbucnesc răscoale antiotomane ce se transformă în mișcări de eliberare națională; în 1875 în Bosnia și Herțegovina, în 1876 în Bulgaria. Serbia și Muntenegru declară război Porții Otomane. Rusia țarului Alexandru al II-lea sprijinea aceste mișcări, dorea un război cu Imperiul Otoman, având ca pretext politica cunoscută deja, protectoare a „fraților ortodocși”, care ascundea însă tendințele de acaparare de noi teritorii, de a stăpâni Strâmtoarea Bosfor și Dardanele, noi sfere de influență și de a-și lua revanșa față de înfrângerea din Războiul Crimeii (1853-1856). Împărații Rusiei și Austro-Ungariei se întâlnesc și-și împart teritoriile în Sud-Estul Europei, Alexandru al II-lea asigurându-se astfel de neintervenția armatei imperiale a lui Franz Iosef.

Ion C. Brătianu, primul ministru, și Mihai Kogălniceanu, ministru de externe al guvernului, fac eforturi diplomatice pentru a fi recunoscută independența. În 1876, după ce se întâlnise la Sibiu cu împăratul Austro-Ungariei Franz Iosef asigurându-i „amiciția” țării, la Livadia în Crimeea, duce tratative directe cu țarul Alexandru al II-lea, conducând o delegație din care făceau parte ministrul de externe și de război. Astfel se va ajunge la încheierea unei convenții româno-ruse în aprilie la București prin care România permitea trecerea armatei ruse prin țară, spre Bulgaria, iar Rusia respecta suveranitatea teritoriului țării noastre. România este acuzată de Poartă de „rebeliune”, ajungându-se astfel la o stare de război cu puterea suzerană. Artileria otomană din dreapta Dunării bombardează localitățile românești din stânga fluviului. Este renumită canonada de la Calafat și Vidin când prințul Carol a exclamat: „asta-i muzica ce-mi place”!

Armata rusă nu a ținut cont de faptul că turcii au organizat centre fortificate și aparate de mii de militari (cum era Plevna), au înaintat spre Adrianopol, riscând să rămână fără posibilități de aprovizionare, să fie izolați. În aceste condiții, Marele Duce Nicolae cere telegrafic lui Carol intervenția armatei române. Astfel România intră în războiul ruso-turc, alocând un efectiv de 120 000 de oameni din care 58 000 era armată operațională. Comandantul operațiunilor militare de la Plevna a fost desemnat Principele Carol I. Prezența Armatei române a fost deosebit de importantă în desfășurarea războiului, ea aducând o contribuție hotărâtoare în zdrobirea armatei turce. Acest aspect este recunoscut atât de turci cât și de ruși. Generalul turc Baker Pacha, aprecia: „Nu se poate tăgădui de nici un istoric militar imparțial că, fără ajutorul forțelor române, întreaga armată rusă, care a luptat la nord de Balcani, ar fi fost INEVITABIL BĂTUTĂ (subl. noastră) la Dunăre (Istoria României, Academia Română, vol. VII, tom I, București 2003, p. 690). Marele Duce Nicolae spunea: „Am fost întotdeauna fericit a recunoaște vitejia și solidele calități militare ale oștirii românești. Izbânda de la Rahova aparține întregă armatelor române” (Istoria României, Compendiu, Editura Didactică și Pedagogică, București 1970, p. 359)

Participarea României la Războiul ruso-turc din 1877-1878 și proclamarea independenței a fost PROLOGUL Marii Uniri de la 1918. Afirm această pentru că momentul istoric 1877 a avut un caracter

național și popular, el a fost susținut de un entuziasm imens pe întreg spațiul locuit de români. Formele lui de manifestare au fost diverse. Voluntari din Transilvania și Bucovina, donații și daruri (10 milioane de lei) contribuții și alimente au ajutat Armata română. Pilduitoare sunt acțiunile Comitetelor de femei din Sibiu (condus de Iudita Măcelaru) ori din Bucovina (condus de Natalia Hurmuzachi) ori voluntarii ca Moise Grozea, renumitul Badea Cârțan (M. Manea, B. Teodorescu, Istoria Românilor, Editura Didactică și Pedagogică, București 1996, p.138). Chiar și din Țara Năsăudului au trecut pe ascuns granița Nichita Ignat din Salva, George Cătul din Năsăud și alți români de aici. Intelectualii s-au implicat activ, unii chiar pe câmpul de luptă: Vasile Alecsandri, Ciprian Porumbescu, Nicolae Grigorescu, Carol Popp de Szathmary (ei fac picturi și fotografii de pe front), Theodor Aman, Sava Henția (Opera citată p. 138). Demn de remarcat este efortul lui Carol Davila, care înființează și organizează serviciul militar sanitar al armatei, cu zeci de studenți mediciști. Biserica Ortodoxă a fost prezentă atât pe câmpul de luptă, prin preoții ce alinau durerile răniților, sau îi îngropau pe cei morți, cât și în țară, sprijinind cu toate puterile politica guvernului și familiile ostașilor.

Toate aceste fapte au semnificația luptei pentru idealul național al unirii depline a românilor și a desăvârșirii Statului național român unitar. Armata română a dat un greu tribut de sânge, România a depus și un mare efort economic, pentru cauza dreaptă,

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 6 - 13 MAI 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 6 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samarinenței) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 9 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 11 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 12 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților
	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 13 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) - Utrenia, Sf. Liturghie

cea a dobândirii Independenței de stat (peste 10 000 de morți și răniți; Opera citată - p. 137). Efortul țării era recunoscut, însuși generalul Osman Pașa, s-a predat colonelului Mihail Cristodulo Cerchez, cu cei peste 40 000 de soldați și ofițeri: „Capituliez cu armata mea, predându-mă în mâinile junei și bravei armate române”.

Independența a fost cucerită pe câmpul de luptă, dar Tratatul de pace nu a recunoscut pe deplin efortul militar și economic. La San Stefano, în februarie 1878, nu s-a respectat suveranitatea teritorială, România nu este primită la lucrări, i se recunoaște independența, i se redă Dobrogea (după 460 de ani de ocupație turcească), dar i se ia Sudul Basarabiei (județele Cahul, Ismail și Bolgrad), redat țării de Congresul de pace de la Paris (1856). S-a creat o stare de maximă tensiune între Rusia și România, iar marile puteri nu doreau consolidarea rușilor în zonă. La Berlin, în vara anului 1878, are loc Congresul de pace, participarea României

nefiind acceptată. Li s-au înlesnit lui Ion C. Brătianu și Mihai Kogălniceanu să expună doleanțele românești, dar mai marii Europei doar i-au „auzit” nu i-au și „ascultat” (Op. Citată p. 140). Se recunoaște independența, condiționată de modificarea Constituției din 1866 privind acordarea cetățeniei locuitorilor străini, precum și închiderea litigiului în afacerea Strousberg. România mai primea Dobrogea și Delta Dunării, dar i se lua Sudul Basarabiei.

Astăzi, în Anul Centenarului Marii Uniri de la 1918, când România se confruntă intern cu o profundă dezbinare a cetățenilor, iar pe plan extern este tratată în U.E. ca o țară de mâna a doua, nu pot să nu citez ceea ce scria într-un excelent articol DIANA IANE, «Cucerirea independenței de stat 1877-1878»: „În încheiere, azi 9 mai 2012 când sărbătorim mai de grabă Ziua Europei decât Independența României cucerită cu atâtea sacrificii, îmi vin în minte cuvintele lui Mihai Eminescu «EUROPA? UNDE ERA EUROPA CÂND AM AVUT

NEVOIE?»). Suntem singuri cu DUMNEZEUL neamului înainte”! ❖

Prof. Clement Gavrilă - Sălăuța

Jurământ eroului țaran

*Țaran român, te-ai ridicat
Să lupți pe câmpuri din Balcani
Când Domnul Țării te-a chemat
Pentru independența și dorita libertate,
Lăsând în brazdă plugul tău și boii
Femeia, copiii și grija de nevoi.*

*Dar tu rănit și cu tunica roasă
Te-ai întors în sat, cu Crucea Sfântul Gheorghe,
Ce strălucea pe pieptul tău,
Ce este Țara împlinită și întreagă!*

*Mă-nchin în fața ta, străbune!
Al Țării, ce tu ne-ai lăsat-o-n grijă,
Și în altare îți jurăm credință
Să-ndeplinim și să apărăm visele tale!* ❖

Clement Gavrilă - Sălăuța
București, 7 mai 2017

CE SPUN ROMÂNII DESPRE REFERENDUMUL PENTRU FAMILIE?

Dacă timp de trei ani de zile politicieni au ignorat inițiativa și doleanța a trei milioane de români de a redefini familia în Constituția României, dacă referendumul pentru modificarea constituției părea deja „uitat” de politicieni, iată că legislația privind referendumul se modifică, dând undă verde organizării referendumului pentru familie.

Sunt speranțe deci, că bunul simț și normalitatea mai au o șansă în această țară, iar noi ca oameni demni și creștini căpătăm încrederea că mai putem lăsa un climat sănătos în societate și familie, un mediu moral și demn generațiilor viitoare.

Vă propun un articol al lui Gheorghe Anghel referitor la opinia românilor privind organizarea referendumului pentru familie, pentru a ne convinge că încă românii nu sunt contaminați de virusul occidental al așa-zisei toleranțe, iar cei ce împărtășesc aceste convingeri sunt mai mult de trei milioane. (n.r.)

Un sondaj realizat luna trecută de Avangarde evidențiază faptul că 77% din respondenți sunt de acord cu propunerea inițiativei cetățenești de modificare a articolului 48, alineatul 1 din Constituția României, referitor la familie. Aceștia au fost de acord cu formula propusă de inițiativa cetățenească: „familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie”.

La întrebarea privind participarea la un astfel de referendum, 55% au răspuns „cu siguranță da”, iar 20% „probabil da”. De asemenea, 67% dintre cei chestionați

consideră că organizarea unui referendum privind modificarea Constituției cu privire la definirea familiei este o decizie bună.

Inițiativa Coaliției pentru Familie

În toamna anului 2015, Coaliția pentru Familie a decis demararea procedurilor de revizuire a Constituției României pentru modificarea art. 48, alineat 1, pentru a înlocui termenul „soți” cu exprimarea „bărbat și femeie”. Conform art. 48, alineat 1, din Constituția României, „Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor.” Pe site-ul oficial al Coaliției pentru familie se menționează faptul că termenul „Soți” este vag și deschis interpretărilor și din acest motiv dorim revizuirea alineatului 1 al art.

48 astfel: „Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor.”

Familia este Biserica mică de acasă

Familia a fost binecuvântată de Dumnezeu în Rai odată cu crearea primilor oameni. Ca taină, căsătoria a fost instituită de Hristos Domnul la nunta din Cana Galileii. Sacralitatea familiei este evidențiată de Sfântul Ioan Gură de Aur, care o numește „biserica mică de acasă”.

Familia a fost și este constant prezentă în centrul misiunii pastorale și sociale a Bisericii, deoarece aceasta reprezintă fundamentul societății umane. Biserica Ortodoxă Română sprijină în mod natural demersul Coaliției pentru Familie, în spiritul învățăturilor creștine și al valorilor fundamentale românești privind familia, ocrotirea și creșterea copiilor, dar nu este nici inițiatorul, nici organizatorul acestei acțiuni.

Familia în Declarația Universală a Drepturilor Omului

Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată de ONU în urmă cu 70 ani, recunoaște familia naturală formată din bărbat și femeie. Declarația redă în articolul 16 faptul că „de la împlinirea vârstei legale, bărbatul și femeia, fără nici o restricție în ce privește rasa, naționalitatea sau religia, au dreptul de a se căsători și de a întemeia o familie”. (**Basilica.ro; text prescurtat**) ❖